Sag T-431/93

Robert Wieschemann
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Afgørelse i sagen ufornøden«

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 29. oktober 1993 ..... II - 1199

Sammendrag af kendelse

Retspleje — sagen blevet uden genstand — afgørelse i sagen ufornøden

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

29. oktober 1993 [*]

I sag T-431/93,

Robert Wieschemann, som kurator for Schiffswerft Germersheim GmbH under konkurs, Kaiserslautern (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat

[*] Processprog: tysk.

Hermann Jacob, Kaiserslautern, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie-Adélaïde,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas B. Cusack, bistået af Claus-Michael Happe, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(90) 1937 endelig udg. af 1. august 1990 om to af den tyske forbundsregerings støtteforanstaltninger til fordel for skibsværfter, som befinder sig i vanskeligheder,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af præsidenten, J.L. Cruz Vilaça, og dommerne A. Kalogeropoulos, D.P.M. Barrington, A. Saggio og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Den 1. august 1990 fastslog Kommissionen i sin beslutning K(90) 1937 endelig udg. om to af den tyske forbundsregerings støtteforanstaltninger til fordel for skibsværfter, som befinder sig i vanskeligheder (herefter »beslutningen af 1. august 1990«), at den støtte, som den tyske regering havde ydet til virksomheden Schiffswerft Germersheim i form af en garanti på 90% af et lån på 1,8 mio. DM som tilskud til driftskapitalen og en garanti på 95% af et lån på 20,7 mio. DM med samme formål, var uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, og pålagde den tyske regering at annullere denne støtte ved at tilbagesøge det støttebeløb, der var indeholdt i de givne offentlige garantier, og ved at bestemme, at de nævnte garantier, som endnu var gældende, skulle ophæves.

2 Ved stævning registreret på Domstolens Justitskontor den 30. januar 1991 anlagde sagsøgeren sag i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, med påstand om annullation af den nævnte beslutning af 1. august 1990.

3 Efter at have konstateret en materiel fejl i beslutningen af 1. august 1990 vedtog Kommissionen den 12. december 1990 en ny beslutning, hvis begrundelse og dispositive del er identiske med begrundelsen og den dispositive del i beslutningen af 1. august 1990, og hvorved den materielle fejl blev rettet (beslutning K(91) 171 endelig udg., som berigtiget af 5. februar 1991, herefter »beslutningen af 12. december 1990«). Denne nye beslutning blev meddelt sagsøgeren ved Kommissionens skrivelse af 25. februar 1991.

4 Ved indlæg indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. marts og den 13. juni 1991 har Kommissionen anført, at da beslutningen af 1. august 1990 helt er erstattet af beslutningen af 12. december 1990, eksisterede den anfægtede retsakt ikke længere, og følgelig var sagen åbenbart uden genstand.

5 Ved skrivelse fra Domstolens Justitskontor af 19. juli 1993 er parterne blevet opfordret til at tage stilling til, om afgørelse i sagen eventuelt er ufornøden samt til konsekvenserne heraf, efter at Kommissionen har vedtaget beslutningen af 12. december 1990, som erstatter den omtvistede beslutning af 1. august 1990.

6 Ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. juli 1993 har Kommissionen meddelt, at den ikke har nogen indvending imod, at Domstolen har til hensigt at statuere, at afgørelse i sagen er ufornøden, og at den ikke modsætter sig, at sagens omkostninger pålægges den, da årsagen til, at sagen blev anlagt, er en fejl, som den har begået.

7 Ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. august 1993 har sagsøgeren anført, at for så vidt den omtvistede beslutning, som Kommissionen har erkendt, ikke længere har nogen retsvirkning, er formålet med søgsmålet opnået, og det er følgelig ufornødent at træffe afgørelse om sagsøgerens krav. Sagsøgeren har i øvrigt nedlagt påstand om, at Kommissionen dømmes til at betale sagens omkostninger, da søgsmålets årsag er en fejl begået af Kommissionen.

8 Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen henvist sagen til Retten i henhold til artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juli 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21).

9 Retten skal først fastslå, at beslutningen af 12. december 1990 har erstattet beslutningen af 1. august 1990. Den skal for det andet fastslå, at der er enighed mellem parterne såvel om, at nærværende sag ikke længere har nogen genstand, efter at den omtvistede beslutning er blevet erstattet af en ny beslutning fra Kommissionen, som om, at Kommissionen skal betale sagens omkostninger.

10 Under disse omstændigheder finder Retten, at det ikke er fornødent at træffe afgørelse i det annullationssøgsmål, som sagsøgeren har anlagt.

Sagens omkostninger

11 Ifølge artikel 87, stk. 6, i Rettens procesreglement er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, når det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Det er ikke fornødent at træffe afgørelse om annullationssøgsmålet i sag T-431/93.

2) Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 29. oktober 1993.

H. Jung — J.L. Cruz Vilaça

Justitssekretær — Præsident